

lací soud schvaluje proto názor napadeného rozsudku, že rozhodnutí zemského správního výboru ve věcech správy Zemské banky není rozhodnutím veřejnoprávního orgánu žalované země jako nositele veřejné moci, nýbrž jest jen projevem vůle vlastního správního orgánu Zemské banky jako samostatného podmětu právního, z čehož plyne, že se k tomuto sporu, založenému na služebním poměru mezi žalobcem a Zemskou bankou, nedostává žalované zemi pasivní legitimace.

Čís. 12186.

Byl-li zabaven předmět nalézající se v držení třetí osoby bez jejího souhlasu (§ 262 ex. ř.), není tím, že třetí osoba měla právo si stěžovati na výkon exekuce podle § 68 ex. ř., třetí osobě po případě zabráněno žalovati podle § 37 ex. ř., má-li k zabavenému předmětu právo, činící exekuci nepřipustnou.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1932, Rv I 1194/31.)

Žalobci domáhali se na žalovaně obecní spořitelně, by byla prohlášena nepřipustnou exekuce, již žalovaná vedla proti manželům R-ovým zabavením obilí, jež bylo v době zabavení v držbě žalobců, tvrdíce k obilí právo vlastnické. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Především jest poznamenati, že žalující strana neměla zapotřebí postupovati vylučovací žalobou proti vedení exekuce žalovanou stranou. Neboť jelikož zabavené obilí v době zabavení nebylo již v držbě povinné strany, manželů Bedřicha a Marie R-ových, mohlo podle § 262 ex. ř. býti zabaveno jen se souhlasem žalující strany, v jejíž držbě právě bylo. Cesta, kterou žalující strana měla v tomto případě nastoupiti, byla stížnost podle § 68 ex. ř. Tímto způsobem mohla proti výkonu exekuce uplatňovati, že obilí bylo neprávem zabaveno, jelikož tu nebylo jejího souhlasu, a mohla tudíž dosíci zrušení exekuce u exekučního soudu. Ačkoliv o tom v žalobě a i v odvolacím sdělení mluví, nevolila tuto cestu, nýbrž podala vylučovací žalobu podle § 37 ex. ř. Tato žaloba byla však podle názoru odvolacího soudu neoprávněna a bylo ji proto zamítnouti.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Dovolání opřenému o dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s. nelze upříti oprávnění. Jest pravda, že v souzeném případě bylo zabavení provedeno nezákonně, poněvadž bylo zabaveno obilí nalézající se v držení žalobců bez jejich souhlasu (§ 262 ex. ř.), takže žalobci jakožto osoba třetí měli právo si na výkon této exekuce stěžovati podle § 68 ex. ř. Tím však jim není zabráněno žalovati podle § 37 ex. ř., poněvadž stížností by dosáhli jen zrušení exekuce, byli by však vydáni žalobě, kdyby žalovaná spořitelna jakožto vymáhající věřitelka zabavila nárok na vydání věcí. Této žalobě směli žalobci předejítí tím, že žalovali podle § 37

ex. ř., poněvadž tak mohli dokázat, že žalované spořitelně, jakožto vymáhající věřitelce ani nárok na vydání věcí nepřisluší. Postup, který žalobci volili, byl tudíž správný. Ve věci samé nelze sdíletí názor odvolacího soudu, že žalobci jsou jen schovately zabaveného obilí. Podle zjištění bylo obilí sklizené žalobci na polích manželů R-ových v odhadní ceně přes 20.000 Kč s jich souhlasem svezeno na pozemek žalobců a bylo ujednáno, že žalobci je převezmou na svou pohledávku 14.060 Kč a že z obilí dostane část v ceně asi 6.000 Kč matka dlužníků za zápujčku, již dala manželům R-ovým v stejné výši. Z toho plyne, že jest prokázán i právní titul (plnění na místě placení), i způsob nabytí, odevzdání, a že jsou tudíž splněny podmínky vzniku vlastnického práva, takže žalobci nabyli vlastnictví obilí, které jim bylo odevzdáno na úhradu jejich pohledávky, ježto jde o zastupitelné věci téže jakosti, které mohou býti odděleny od toho, co jim bylo dáno do uschování pro matku (§§ 414 a 415 obč. zák.). Zbývá tedy ještě námitka odporovatelnosti právního jednání, kterým žalobci vlastnictví nabyli. Touto námitkou se odvolací soud při svém právním názoru na věc vůbec nezabýval, takže odvolání v tomto směru zůstalo nevyřízeno.

Čís. 12187.

Obchodník s drogami nemá zásadně povinnost, by dal vždy zboží také přezkoumat chemickým odborníkem, zda není škodlivé.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1932, Rv I 1350/31.)

Žalobce pěstoval chov norků, pro něž kupoval u žalovaného drogisty kostní moučku. Ježto zvířata po požití koupeného přípravku pošla, domáhal se žalobce na žalovaném náhrady škody. Procesní soud první stolice uznal žalobní nárok co do důvodů z polovice po právu, odvolací soud neuznal žalobní nárok důvodem po právu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Vychází-li se ze skutkového zjištění odvolacího soudu, že žalovaný neprodal dovolateli kostní moučku jím požadovanou, že prohlásil, že nemá kostní moučku, nýbrž pícní vápno, které již po několik let prodává ke krmení domácích zvířat, že žalovaný nevěděl, že zboží jest určeno pro krmení norků, a že mu nebyla známa jeho škodlivost, jest přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že žalovaného nestihá zavinění na škodě. Lze přisvědčiti dovolateli, že měl nárok, aby dostal zboží neškodlivé. Nestalo-li se tak, není tím ještě opodstatněn nárok na náhradu škody, neboť i podle § 932 i podle § 1295 obč. zák. jest předpokladem tohoto nároku zavinění. To dovolatel vycítil a založil nárok na náhradu škody na tom, že mu žalovaný prodal něco jiného, než žádal, a že ho na to neupozornil, ačkoliv věděl, že dovolatel potřebuje zboží ke krmení norků. Než odvolací soud má za zjištěný pravý opak. V pouhé okolnosti, že žalovaný jako drogist prodal dovolateli škodlivý